

KRISTAUS KARALIAUS *Laivas*

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

Evangelija — Lekcija
Dvasios Nebyliai
Švenč. Sakramentas ir
Nusidėjėliai
Penkias Sostines Aplankius
Visi Bara Bernadeta
Su Mūsų Bendradarbiais
Pijus XII Apie Katalikų
Akciją
Nemarusis Galicinas
Klausimai ir Atsakymai
Zinios iš Katalikiškojo
Pasaulio
Zinios iš Lietuviškojo
Pasaulio

III GAVĒNIOS SEKMADIENIS.

Evangelija

Luk. 11, 14 - 28

ANUO metu: Jēzus išvarē velniā, kuris buvo nebylys. Jam išvairius velniā, nebylys kalbėjo ir minios stebėjosi. Kai kurie jam tarė: Jis išvaro velnius per Beelzebubą, velnių vyriausiąjį. Kiti gundydami reikalavo ženkle iš dangaus. Jis, matydamas jų mintis, tarė: Kiekviena karalystė savyje suskilusi, bus sunaikinta ir namai grius ant namų. Jeigu ir šėtonas pats su savim nesutinka, kaipgi išliks jo karalystė? Kadangi jūs sakote mane išvarant velnius per Beelzebubą? Jei aš išvarau velnius per Beelzebubą, per ką išvarau jūsų vaikai? Todėl jie bus jūsų teisėjai. Bet jei aš išvarau velnius Dievo pirštu, tai Dievo karalystė tikrai pas jus atėjo. Kada galiūnas apsiginklavęs sergi savo kiemą, ramybėje lieka visa, ką jis

turi. Bet jei stipresnis už jį užėjęs nugali jį, tai atima visus jo šarvus, kuriais pasitikėjo ir išdalina jo grobį. Kas ne su manim, tas prieš mane, kas nerenka su manim, tas barsto. Nešvarioji dvasia, išėjusi iš žmogaus vaikščioja sausose vietose, jieškodama atilsio; neradusi sako: Grįšiu į savo namus iš kur išėjau. Atėjus ji randa juos iššluotus ir papuoštus. Tuomet ji eina, pasiima su savim kitas septynias dvasias, piktesnes už save, ir įėjusios jos gyvena tenai. Ir taip paskui darosi tam žmogui blogiau, negu pirma. Taip jam sakant atsitiko, kad viena moteriškė pakeldama balsą, jam tarė: Palaiminta iščia, kuri tave nešiojo ir krūtys, kurias žindai. Jis atsakė: Beje, palaiminti, kurie klauso Dievo žodžio ir laikosi jo.

Lėkcija

Ef. 5, 1 - 9

BROLIAI: Būkite Dievo sekėjai, kaip mylimiausiasieji vaikai, ir elkitės meilėje, kaip ir Kristus mus mylėjo ir pats save davė už mus Dievui atnašą ir auką meiliam kvapui. Paleistuvystė ir kokis nors susitepimas ar godulystė tenebūnie nei minima jūsų tarpe, kaip pritinka šventiesiems: nei begėdystė, nei paikios šnekos, nei juokavimai, kas nepritinka, bet verčiau dėkojimas. Nes žinokite ir suprasite, kad nei vienas paleistuvis ar sutep-

tas ar gobšas, — juk tai yra stabmeldystė, — neturi Kristaus ir Dievo karalystės je tėvonystės. Niekam nesiduokite suvedžiojami tuščiais žodžiais, nes dėl tų dalykų Dievo rūstybė ateina netikėjimo vaikams. Nebūkite jų bendrininkai. Kitados jūs buvote tamsybė, dabar esate šviesa Viešpatyje. Elkitės kaip šviesos vaikai. Nes šviesos vaisiai pasireiškia visokių gerumu, teisybe ir tiesa.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editors: Rev. A. Ignatas, MIC; Rev. V. Parulis, MIC.

DVASIOS NEBYLIAI

"Jam išvarius velnią, nebylys kalbėjo"
(Luko 11, 14).

JEZUS atėjo, kad nugalėti piktąją dvasią, ir savo galybę ant jų parodė daugybe išviršinių ženklų. Tuos ženklus Jis darė, kad parodyti žmonėms savo dieviškąją pasiuntinybę: "Jei aš išvarau velnius Dievo pirštu, tai Dievo karalystė tikrai pas jus atėjo" (Luko 11, 20).

Velnias, apie kurį kalba šios dienos evangelija, vadinamas "nebyliu". Nebyliškumas šiuo atveju daugiau išreiškia nedorybę nei ligiustumą. Ta savo nedorybe jis buvo užvaldęs ir žmogų, kurį Jėzus išgelbėjo, kad jis vėl galėtų kalbėti. Nesykį pasitaiko, kad nebyliškumas užvaldo sąžines, sielas ir širdis.

Nebylios sąžinės

Atsitinka, kad kaikurie dalykai, kurie turi būti pasakyti per išpažintį, ne vienam sudaro tam tikrų sunkumų ar yra labai jautrūs. To pasėkoje kyla pagunda tą dalyką nutylėti ar tai iš gėdos ar dėl trūkumo drąsos. O kad tokiu atveju bent tariamai nusikratyti nutylėjimo kaltės ir atsakomybės, dėlto einama su savo sąžine į derybas, bandoma įtikinti save dėl tokio pasielgimo teisėtumo. Šitoji taktika yra labai netikusi, bloga ir pavojinga.

Mes nesame patys savo sąžinės teisėjai, todėl turime ją pavesti mūsų nuodėmklausiu, pilni atvirumo išpažinti jos stovį, su nuolankumu ir paklusnumu priimti jo sprendimus; taip užtikrinsime sau širdies ramumą. Niekas neturi mūsų bauginti, nes mūsų paslaptį saugo trejopos paslapties įpareigojimas: prigimties, profesijos ir sakramento. Mūsų nuodėmklausiš yra mūsų sąžinės teisėjas ir mūsų dvasios gydytojas, jis turi pažinti mūsų nelaimę, kad mus pagydytų ir mums pagelbėtų. Tuos dalykus, kuriuos sąžinė mums iškelia labai jautriai, gera yra pasakyti pačioje išpažinties pradžioje ir taip kaip mūsų sąžinė juos diktuoja, net

su jausmų nusakymu, kaip pav., gėdžiui: "Tuo labai, nedrašu man pasisakyti, bet turėjau nelaime..."

Nebylios sielos

Tai yra tos sielos, kurios praranda pareigos melstis pajautimą. Tai atsitinka dėl tikėjimo nusilpimo ar dėl dvasinio atšalimo. Tokis dvasios stovis yra pavojingas ir pakertantis mūsų dvasinį gyvenimą, nes Išganytojas sako: "Reikia visuomet melstis" (Luko 18, 1). Dievas visada žino mūsų reikalus, tai yra tiesa, bet kad gauti Jo pagalbą, mes turime maldos. Jam pasivesti: "Prašykite ir bus jums duota" (Mato 7, 7). Siela be maldos yra pasmerkta tuštumui ir nevaisingumui.

Daug ko yra mūsų siela reikalinga, kad ji gyventų Dievuje, o ypač šviesos: tiesa, kelias ir gyvenimas suteikia jai tikrąją egzistenciją. Todėl turime kreiptis maldos į Jėzų: "Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius" (Jono 6, 69). Maldos pagalba Dievo tiesos apšviesti, mes tuo pačiu randame ir kelią ir turime gyvenimą. Mūsų pačių išmintis dažnai esti siaurutė, mūsų apskaičiavimai yra pavojuje suklysti, o Dievuje mes randame tikrumą.

Nebylios širdys

"Liežuvis kalba iš širdies gausumo", sako gyvenimo išmintis. Kada širdis yra kupina džiaugsmo, ji trokšta juo pasidalinti; jei skausmas yra ją sukaustęs, ji veržiasi pasiguosti. Taip pat yra ir su Dievo meile širdyje.

Dievą mylinti širdis nenori pasilikti viena tos meilės palaimoje. Širdis tada trokšta, kad ir kiti pažintų Dievą. Ji pamiltų, būtų Jo mylimi ir taip plėstųsi bendravimas Dievo meilėje. Priešingu atveju, Dievo meilės laimėje širdis turėtų pasijusti nelaiminga, apie ką šv. Paulius skaniai pasisako: "Vargas man, jei aš neskelbčiau Evangelijos!" (1 Kor. 9, 16).

Švenč. Sakramentas ir Nusidėjėliai

“Aš tikiuosi atrasti tavę je Savo paguodą, todėl Aš esu tave išsirinkęs. Atidaryk visą savo sielą Man, ir jei tu esi sąmoninga, kad nieko vertingo iš Manęs neturi, sakyk su nusižemimu ir pasitikėjimu: Viešpatie, Tu žinai mano sodo ir gėles ir vaisius... ateik ir išmokyk mane, kaip aš galėčiau išauginti tai, kas Tau labiausiai patiktų. Tam, kuris kalba šitokiu būdu ir turi tyrą troškimą parodyti meilę, Aš atsakau: Mylimasai, jei toks yra tavo troškimas, leisk Man auginti juos dėl tavęs... leisk Man raustis ir kasti tavajame darže... leisk Man išvalyti žemę nuo tų stiprių šaknų, kurios trukdo tai ir kurias išrauti tu neturi jėgų... Gal būt Aš paprašysiu tavęs išsižadėti kai kurių pomėgių ar paaugoti kai ką iš savo charakterio... padaryti kokį labdarybės, kantrumo arba savęs išsižadėjimo veiksmą... ar, gal būt, įrodyti savo meilę uolumu, paklusnumu ar atsižadėjimu; visi šitokie veiksmai padeda patręsti tavo sielos dirvą, kuri tada bus pajėgi išauginti tas gėles ir vaisius, kurių Aš jį ieškau: tavo pačios persigalėjimas įgys šviesos nusidėjėliui... tavo pasiruošusi kantrybė, iššaukta, užgydys tas žaizdas, kuris jis padarė Man, atitaisys jo įžeidimą ir apgailės jo kaltes... kantriai ir net su džiaugsmu prisiimtas priekaištas įgys nusidėjėliui, puikybės apakintam, tą malonę, kuri leis šviesai pereiti jo sielą ir suteiks drąsos nuolankiai prašyti atleidimo.

“Visa tai Aš duosiu tau, jei tu suteiksi Man laisvę. Tada žiedai greitai išaugs tavo sieloje ir tu būsi Mano Širdies paguoda.

“Viešpatie, tu žinai mano pasiruošimą leisti Tau daryti su manimi viską, ko tik Tu panorėsi... Vai, aš suklupau ir padariau Tau nemalonumo... ar Tu atlei-

si man dar kartą? Aš esu tokia netikusi ir nieko gero negaliu padaryti!...

“Taip, Mano pamiltoji, net tavo suklupimai paguodžia Mane. Nebūk nusiminusi, nes šitas nusižeminimo aktas, kurį tavo kaltė iššaukė iš tavęs, paguodė Mane daugiau, negu jei tu būtum nesuklupusi. Tik drąsos, eik pirmyn pastoviai ir leisk Man tave treniruoti.

“Visa tai Aš pergyvenau, kad Aš įstaciau Švenčiausiąjį Sakramentą, ir Mano Širdis degė troškimu pasidaryti maistu kaip tik tokioms sieloms. Jei Aš pasirinkau Savo gyvenvietę tarp žmonių, tai yra ne vien dėl to, kad gyvenčiau tarp tobulųjų, bet kad prilaikyčiau silpnąjį, kad paremčiau žemąjį. Aš leisiu jiems išaugti ir pasidaryti stipriais. Jų geri pasiryžimai bus Mano paguoda ir Aš ilsėsiuosi jų vargingume...

“Bet ar nėra tarp tų išrinktųjų sielų ir tokių, kurios suteiks Man skausmo?... Ar norės jos visos ištverti?... Tai toks yra skausmo šauksmas, kuris išsiveržia iš Mano Širdies... Aš noriu, kad sielos tai išgirstų.

“Užteks šiai dienai, Jozefa. Sudiev. Tu paguodi Mane, kada tu visiškai atsiduodi Man. Leisk Man išpasakoti tau Savo slapybes sieloms, nes Aš negaliu kalbėti į jas taip kiekvieną dieną. Leisk Man pasinaudoti tavimi, pakol tu dar gyveni.”

“Rašyk šiandieną apie skausmą, kurį iškentėjo Mano Širdis, kada, būdamas suvaržytas tos ugnies, kuri degino ją, Aš palikau tą meilės stebuklą, Šventąją Eucharistiją. Ir kai Aš žvelgiau į tą daugybę sielų, kurios maitinsis su šia dangiška Duona, Aš negalėjau taip pat nepamatyti to indeferentiškumo, su kuriuo tiek daug kitų... pašventintų sielų... kunigų... žeis Mane šitame Sakramente. Ten buvo tos, kurios pasidarys šaltos... palaipsniui atsiduos rutinai... ir blogiau negu rutinai... nuovargiui ir silpnumui, ir truputis

po truputį drungnumui... Vistiek Aš laukiu visą naktį ir budžiu tabernakulyje dėl tos sielos... karštai tikėdamasis, kad ji ateis ir priims Mane... kad ji išsikalbės su Manimi su visu sužadėtinės pasitikėjimu... išpasakodama Man savo skausmus, savo pagundas, savo kentėjimus... prašydama Mano patarimo ir prašydama tų malonių, kurių ji reikalinga dėl savęs ar dėl kitų... Gal būt ji turi nuo jos priklausančių ar savo šeimoje sielų, kurios yra pavojuje ir toli nuo Manęs?... 'Ateik,' Aš sakau jai, apkalbėkime mes viską su visiška laisve... Būk susirūpinusi dėl nusi-dėjėlių... Pasiaukok save atsilyginimui... Prižadėk Man, kad mažiausiai šiandieną nepaliksi Manęs vieno... tada žiūrėk, ar Mano širdis neprašo ko nors daugiau iš tavęs, kad ją suramintum...' Štai ko Aš tikėjausi gauti iš šitos sielos ir iš daugelio kitų... Tačiau kada ji priima Mane šventoje Komunijoje, ji vargu bepasako kokį žodį Man... Ji yra išsiblaškiusi, pavargusi ar kažin kur... jos visos mintys yra užsiėmusios apie jos užsiėmimą... jos šeimos rūpesčius... jos pažįstamus... ar gal būt su baime dėl savo sveikatos... ji nežino, ką sakyti Man... ji yra indeferentiška, nuobodžiaujanti... trokšta, kad jau būtų laikas išeiti... Ar tai taip yra, kai tu priimi Mane, o siela, kurią Aš esu išrinkęs ir dėl kurios Aš budėjau su visu meilės nekantrumu per ilgas naktis?

"Taip, Aš ilgėjausi jos atėjimo, kad Aš galėčiau ilsėtis joje ir pasidalinti jos rūpesčiais... Aš priruošiau jai naujas malones, bet ji jų nenori... ji neturi ko prašyti iš Manęs: nei patarimo, nei stiprybės... ji tik skundžiasi pati sau, nesikreipdama visai į Mane... Atrodo tada, kad ji paprastai yra išėjusi iš rutinos, einanti per priprastą formalumą, ar gal dėl to, kad jokia sunki nuodėmė neapsaugojo nuo to. Bet tai nėra nei meilė, nei tikras troškimas artimos meilės, kurią Aš tikėjausi atrasti joje. Ir kunigai?... Kas gali išreikti visa tai, ko Aš laukiu iš kiekvieno iš Mano kunigų... Jie yra apvilkti Mano paties galia, jog jie gali atleisti nuodėmes... Aš pats esu klusnus jų žodžiui, kada jie pašaukia Mane iš dangaus į žemę... Aš esu visiškai pasidavęs jų rankose; jie

gali uždaryti Mane į tabernakulį ar duoti Mane ištikimiesiems šventoje Komunijoje... Jie yra, taip sakant, Mano dalintojai.

"Kiekvienam Aš patikėjau sielas, kad su savo pamokslavimu, savo nurodymais ir virš visa ko su savo pavyzdžiu jie galėtų jas vesti dorybių keliu.

"Kokį atsaką jie duoda?... Ar jie visi išpildo Meilės misiją?... Ar patikės šitas Mano tarnas prie altoriaus šiandieną tas sielas, kurios jam pavestos? Ar jis atsi-lygins Man už tuos įžeidimus, kurių Aš susilaukiau, kurių slaptumas buvo jam patikėtas?... Ar jis prašys iš Manęs tos stiprybės, kurios jis reikalingas atlikimui šventume savo šventos tarnybos?... uolumo dirbti sielų išganymui... drąsos savęs pasiaukojime, daugiau šiandieną negu vakar?... Ar jis duos Man visą tą meilę, kurios Aš tikiuosi... ir ar galėsiu Aš pilnai pasitikėti juomi kaip Savo brangiu ir labai pamiltu mokiniu?... O! koks baisus skausmas Mano širdžiai, kada Aš esu priverstas pasakyti: 'Pasaulis žeidžia Mane į Mano rankas ir į Mano kojas ir jis apteršia Mano veidą... Mano išrinktosios sielos ir Mano pasišventę dvasiškiai, Mano kunigai, jie plėšo ir laužo Mano širdį... Kaip daugelis kunigų, išdalinę malonę daugeliui sielų, patys yra nuodėmės padėtyje!... Kaip daug laiko mišias taip... priima Mane taip... gyvena ir miršta taip!...

"Dabar tu žinai, kokia kančia užgulė Mane laike Paskutinės Vakarienės, kada Aš pamačiau tarpe dvylikos pirmąjį neištikimą apaštalą... ir po jo tiek daug kitų, kurie paseks jį amžių bėgyje.

"Švenčiausias Sakramentas yra Meilės sumanymas. Jis yra gyvenimas ir tvirtybė sieloms, vaistas kiekvienai kaltei ir paskutinis patepimas paskutiniam perėjimui iš laiko į amžinybę. Jame nusi-dėjėliai atgaus gyvenimą savo sieloms, drungnos sielos — tikrą šilimą, karštos sielos — ramybę ir patenkinimą kiekvieno ilgesio... šventos sielos — sparnus skristi į tobulybę... tyros sielos — saldų medų ir neprilyginamą maistą. Pašventintos sielos randa jame gyvenvietę, savo

meilę ir savo gyvenimą. Jame jos jieškos ir atras tobulą pavyzdį tų pašvęstų ir šventų ryšių, kurie suriša jas neperskiriamai su jų dangišku Sužadėtiniu.

“Iš tikrųjų, o pašventintos sielos, jūs atrasite tobulą savo neturto įžado simbolį mažoje, apvalioje, lengvoje ir lygioje ostijoje; nes tokia turi būti siela, kuri išpažįsta neturtą; jokių kampų, tai reiškia pasakyti, jokių mažų prigimtųjų palinkimų ar tai naudotiems daiktams, ar dėl savo užsiėmimų, nei šeimai, nei tėvynei... bet ji visuomet turi būti pasiruošusi palikti, atiduoti, ar pakeisti... Jos širdis turi būti laisva, be jokių priedų, kokie jie bebūtų...”

“Tai jokių būdu nereiškia širdies nejauutrumą; ne, nes juo daugiau ji mylės, tuo labiau ji išlaikys neturto įžado pilnumą. Kas yra svarbiausia dvasiškomis sieloms, yra pirmiausia tai, kad jos neturėtų nieko turėti be vyresniųjų leidimo ir

sutikimo, ir antra, kad jos nieko neturėtų turėti ir mylėti, ko jos nebūtų pasiruošusios atiduoti prie pirmo ženklo. Vėliau, Jozefa, Aš papasakosiu kas lieka.”

“Tęsk dabar toliau rašymą dėl Mano sielų: Papasakok joms, kaip jos atras mažoje baltoje Ostijoje tobulą simbolį savo skaistybės įžadui. Nes po Duonos ir Vyno pavidalais tikras Dievo buvimas yra paslėptas. Po šituo uždangalu Aš esu visas ir pilnai: Kūnas, Kraujas, Siela ir Dieviškumas.

“Tai yra taip, kad kas yra pašvęstas Jėzui Kristui skaistybės įžadu, turi būti paslėptas po kuklumo ir paprastumo šydu, kad po žmogiškumo apraiška tyrumas, panašus į angelų, būtų paslėptas.

“Ir supraskite gerai, jūs, kurie sudarote Nekaltojo Avinėlio dvarą, kad toji

garbė, kurią jūs Man suteikiate, neprilyginamai viršija tą, angelišką dvasių teikiamą; nes jos nėra niekuomet patyrusios žmogiškos prigimtųjų silpnųjų ir neprivalėjo nei kovoti, nei persigalėti, idant pasiliktų tyros.

“Jūs tokiu būdu pasiekiate giminigumo su Mano motina, kuri, nors būdama mirtingas kūrinys, tačiau buvo nesutepintas tyrumas... išstatyta visokiam žmogiškam vargingumui, tačiau kiekviename savo gyvenimo momente absoliučiai nekaltą. Ji pagarbino Mane daugiau, negu visos dangiškos dvasios, ir Pats Dievas, pritrauktas jos tyrumo, prisiėmė iš jos kūną ir gyveno Savo kūrinyje.

“Toliau, siela, kuri yra pašvęsta skaistybės įžadu Man, yra panaši į Mane, savo Kūrėją, kiek tai yra galima žmogiškai būtybei, nes kada Aš įsivilkau į žmogišką prigimtį, neišskiriant jos vargingumo, Aš gyvenau nesuteptas nė su mažiausia yda.

“Tai taip siela per savo skaistybės įžadą pasidaro tyra balta ostija, kuri be paliovos teikia pagarbą Dieviškai Didybei.

“Dvasiškos sielos, jūs atrasite Šventoje Eucharistijoje modelį savo paklusnumo įžadui.

“Nes paslėpta ir sunaikinta yra ten Dievo didybė ir galia. Ten jūs matote Mane tariamai be gyvybės, kuris tačiau esu sielų gyvenimas ir pasaulio ramstis. Aš jau daugiau negaliu pasirinkti: pasišalinti ar pasilikti, būti vienam ar apsupam; Išmintis, Galia, Laisvė, visa yra paslėpta po šia Ostija... Duonos pavidalai yra tie ryšiai, kurie suriša Mane, ir tas šydas, kuris uždengia Mane.

“Panašiu būdu paklusnumo įžadas yra ta grandinė, kuri suriša dvasišką sielą, ir tas šydas, po kuriuo ji turi pradingti, taip, kad ji jau daugiau nebeturi nei valios, nei sprendimo, nei pasirinkimo ar laisvės, išskyrus tai, kas bus pagal gerąjį Dievo malonumą leista ir kiek tai bus pareikšta jai jos vyresniųjų.”

Mūsų Viešpats tada sustojo po šitos ilgos kalbos.

Cleveland, O., 1954 m.
lapkričio mėn. 28 d.

PENKIAS SOSTINES APLANKIUS

VASARAI baigiantis turėjau laimės išvykti toli į Centro Ameriką ir aplankyti sostines penkių valstybių: Guatemalos, El Salvadoro, Honduro, Nikaraguos ir Costa Ricos.

Tai vis kitados ispanų valdyti, o nuo pereito šimtmečio tapę nepriklausomais kraštai. Visur vartojama tik ispanų kalba. Per tris savaites niekur nesutikau nei vieno lietuvio ir neišgirdau lietuviško žodžio — tik ispaniškai. Kaikurie kunigai mane pamatę net pratarė, kad pirmą kartą savo gyvenime mato lietuvį...

Daug varguomenės

Žmonės ten malonūs. Yra gerai gyvenančių, bet dauguma vargšai. Tokie vargšai, kad daug lūšnelių nei savo stalo neturi. Kartą užėjome pas kaimietį, kurs šventė krikštynas ir buvo stalą pasiskolinęs iš kaimynų.

Gyventojai — katalikai, ir prie bažnyčios prisirišę. Ne tik moterys, bet ir vyrai ant kaklų nešioja medalikėlius, persižegnoja praeidami pro bažnyčią, kalba maldeles pravažiuodami kapines. Gausiai lankosi į bažnyčią. Kaikur net pirmojo penktadienio vakarais yra leistos laikyti šventos mišios, ir žmonių susirenka daug.

Į tuos kraštus pradeda veržtis protestantai, ypač jų misionieriai, ištremti iš Kinijos. Ant daugelio namų galima matyti prie durų prilipintas spausdintas korteles, kuriose sakoma:

— Mes esame katalikai, ir jokios protestantų propagandos nepriimame.

Padorumo madose!

Prie bažnyčių durų ir šiaip viešose vietose galima matyti prilipintų plakatėlių, kuriuose moterys prašomos laikytis padorumo madose, nedėvėti piktinančių drabužių. Stotyse, paštuose ir kitose viešose įstaigose daug stambių ir ryškių nuotraukų, parūpintų Jungt. Amerikos Valstybių ambasados, ir tose nuotrauko-

se pavaizduojama, kaip bolševikai kovoja prieš tikėjimą, išjuokdami tai, kas katalikams ir kitų tikybų asmenims šventa, griaudami šventoves, klaidindami vaikus.

Taipgi, daug nuotraukų, parodančių, kaip patogus, sotus gyvenimas Jungt. Amerikos Valstybėse. Anų kraštų gyventojai apie tai gerai žino, nes ir prekių dauguma ateina iš JAV.

Jaunuolis aerodrome

Stebėjau, kelionėje sutikęs daug malonaus, katalikiško jaunimo. Štai, kada grįžau padaręs lėktuvais 3,000 mylių ir laukiau automobilio New Orleans aerodrome, nakčia priėjo prie manęs vienas jaunas vaikinys ir ėmė kalbėti:

— Kunige, aš tuojau turėsiu atlikti kelionę lėktuvu. Būtinai norėjau prieš tai atlikti išpažintį. Buvau nuėjęs į bažnyčią, bet kunigo nebebuvo. Gal jūs mane išklausytumėte?

Tai buvo taip gražu iš to jaunuolio pusės, kurs parodė tokį savo gražų reliqingumą.

Tame New Orleans mieste buvau apsisitojęs pas chicagiečius Simmons. Norėdamas atlaikyti šv. mišias, kėliausi 5 val. rytą. Mums, kunigams, tai nieko, pripratę ir anksčiau, bet mane stebino, kad jaunametė moksleivė taipgi būtinai atsikėlė ir drauge su jos tėveliu visi nuvažiavo į bažnyčią. Pasirodo, ji kas rytas skuba išklausyti šv. mišių ir dažnai seselėms padeda tvarkytis mokykloje, koplyčioje. Yra gražaus jaunimo.

Studentai

Arba vėl — mano traukinys į Chicago atėjo vidurnaktyje. Kartu tame traukinyje važiavo ir ketvertas jaunų studentų. Jie užsilaikė labai ramiai ir gražiai. Kadangi yra skirtumas tarp laikrodžių traukinių stotyse ir Chicagos mieste, tai jie mane ėmė klausinėti, ar dar jie galės ko užsikąsti, nes jie sekančią dieną būtinai nori priimti komunią.

VISI BARA BERNADETA

LIGI šeštojo Bernadetos regėjimo Liurdo ir apylinkių kunigai tais įvykiais mažai, gal net labai mažai, tesidomėjo, bet po šeštojo turėjo pradėti domėtis, nes žmonės ėmė jų klausinėti, ar galima pas Masabieliio urvą vaikščioti — ar ten eiti nuodėmė ar geras darbas?

Kunigai nutarė patys neiti Bernadetos regėjimų stebėti, bet žmonėms nedraudė, sakydami, kad melstis visur galima. Užgyrė ir vyskupas tokį kunigų nusistatymą.

To šeštojo regėjimo diena pasibaigė, kaip žinome, Bernadetai labai liūdnai —

polikijos įbauginti, tėvai uždraudė Bernadetai vaikščioti pas urvą. Ji nebegalėjo tesėti gražiajai Ponai duoto pažado, ir tai ją labai skaudino. Ir pavargo ji tą dieną labai tiesą liudydama, nes abudu valdžios pareigūnai ją ne tik suktai, bet ir žiauriai tardė, kalėjimu grasino, jos sąžinę drumstė. O pagalbos iš niekur nebuvo.

Kai išaušo pirmadienio rytas, vasario 22 d., Bernadetai buvo pasakyta pas Masabieliio kalną neiti, bet rengtis mokyklon. Be to, policijos viršininkas pristatė prie Bernadetos žandarą, kad tas sektų kiekvieną Bernadetos žingsnį, kiekvieną susitikimą su žmonėmis, kiekvieną nuė-

jimą pas kalną ir kas ten renkasi Bernadetos regėjimų metu.

Kai Bernadeta nuėjo mokyklon, tai rado piktas ir seseles vienuoles, kurios griežčiausiai uždraudė Bernadetai vaikščioti pas urvą ir išbarė ją už tas "komedijas", viena jai net šventvagystę prikišdama. Toms seselėms negalėjo tilpti galvoje mintis, kad švč. Mergelė Marija galėtų rodytis mergaitei, kuri dar nemoka gerai nė rašyti, nė skaityti, net prancūziškai kalbėti.

Seserys barė Bernadeta kitoms mergaitėms girdint, todėl šios pradėjo vargšę Bernadeta niekinti, iš jos tyčiotis, jai priekaištauti. Bernadetos širdelė draskėsi kaip pagautas paukštis, nes ją kažkas traukte traukė pas urvą. Bet ji pasiryžo klausyti tėvų ir mokytojų ir ėjimo pas urvą reikalus pavedė sutvarkyti Dievo valiai.

Per pietų pertrauką abi su seseria Antanina parėjo užkasti į savo lūšnelę, bet kai grįžo mokyklon, Bernadeta pajuto tokį stiprų norą eiti pas urvą, kad mokyklon neįėjo, bet nusiskubino pas Masabieliio kalną. Ją pasekė du žandarai ir būrelis mergaičių. Pakeliui sutiko kelias pažįstamas moteris, o prie urvo rado dar žmonių, atėjusių regėjimų vietas pažiūrėti.

Bernadeta atsiklaupė įprastoje vietoje ir pradėjo rožančių kalbėti. Viltis buvo didelė vėl pamatyti gražiąją Poniją, kad galėtų užmiršti tuos vakarykščios ir šios dienos skausmus. Žmonės dairėsi į urvą ir į Bernadeta, bet šį kartą jos veidas antgamtinės malonės nebuvo perkeistas. Ji pakilo eiti namo, kai baigė rožančių kalbėti, bet žmonės apspito ją klausinėti.

— Šiandien Ponija man nepasirodė, — pasakė Bernadeta.

Paklausta kodėl, ji atsakiusi, kad todėl, jog čia buvo ir žandarų viršininkas. Šis pradėjo iš jos juokauti ir "mokyti" —

jei Bernadeta nebūtų kvaila, tai ji žinotų, kad švč. Mergelei nereikia žandarų bijoti, nes ji nieku nenusikalto.

Beeidama namo, Bernadeta užėjo pas malūnininką, kuris aną dieną, savo motinos šaukiamas, buvo atbėgęs pas urvą Bernadetos "gelbėti", nes moterys manė, kad ji buvo mirusi. Ten atsirado ir suvargusi Bernadetos motina, kuri taip skundėsi:

— Nagi matote, kas darosi. Mus žada sukišti į kalėjimą. Vieni mus ant juoko laiko, o kiti mano Bernadetą kokia negera liga sergant. Gėda klausytis tokių paskalų.

— O ką tamsta apie tai manai? — paklausė ten užėjusi ir maitinės viršininko sesuo, kuri vakar klausėsi, kai policijos viršininkas tardė Bernadetą.

— Mergaitė nemelagė, — atsakė Bernadetos motina. — Man rodos, kad ji negali mūsų augauginėti. Ji nėra nė ligonis. Buvau sakiusi pas urvą neiti, bet ji nuėjo, tačiau ikšiol ji nebuvo priešgina, visada klausydavo. Gal ir teisybė, kad ją ten kažkas traukte traukia eiti.

Kai motina su Bernadeta grįžo namo, subėgusios tetos ir kitos giminaitės maldavo Bernadetą keliones prie Masabielio nutraukti. Bet ji ginčijosi, sakydama, kad Ponios prašymo reikėtų paklausti. Moterys nebeišmano ką daryti — bijojo policijos, bet bijojo ir Dievui nusidėti. Sumanė kunigo pasiklausti. Tas pasakė, kad policijos draudimas pažado negali panaikinti, todėl reikia jį vykdyti tol, kol nebus oficialaus teismo ar policijos pareigūno draudimo. Ir tėvai negali pažado atšaukti, nes jau yra davę sutikimą jį vykdyti.

Gražiosios Ponios nebepasirodymas sukėlė mieste vėl daug kalbų — niekas nenorėjo tikėti, kad ji nepasirodė todėl, jog ten buvo žandaras. Greičiau tai galėjo būti įrodymas, kad jie teisingai galvoja, kai sako, jog ten niekas nesirodo, tik Bernadeta meluoja. Kol žandarų nebuvo, geriau sekėsi meluoti, dabar Bernadeta pabūgo meluoti ir "stebuklai" pasibaigė.

Daug ir gerų katalikų pyko ant Bernadetos, kam ji davė progos tikėjimo

priešams tyčiotis iš stebuklų ir net iš tikėjimo. Bet buvo jau ir Bernadetos užtarėjų, kurie gynė ją nuo melo. Jei Bernadeta, anot jų, būtų melavusi šešis kartus, tai būtų ir šiandien pamelavusi, nes žandarai nebūtų galėję ją vikriau pagauti už gydytoją. Bernadeta sakė tiesą, kai anas dienas sakė mačiusi Ponią; ji taipgi sakė ir šiandien tiesą, kai pranešė jos nemačiusi. Nejaugi būtina, kad toji Ponia kasdien pasirodytų? Taip galvoja stojo už tai, kad Bernadeta nemeluoja ir nieko nesamo neprasimano.

Kai policijos viršininkas Jacomet sužinojo Bernadetą vėl buvus pas urvą, tai perpyko ir atsikvietė pas save atgal Bernadetą su tėvu, kuriam pradėjo grasinti, bet tėvas šį kartą nebetylėjo ir gynė dukterį, tvirtindamas, kad ji nėra melagė ir kad reikia jai patikėti, jog kažkas ją traukė pas urvą.

— Dievas mus nubaustų, jei neleistu me Bernadetai eiti ten, kur ją gal kviečiasi švč. Mergelė arba kokia šventoji.

Palikęs tėvą, viršininkas puolė grasinti Bernadetą, norėdamas išgauti pažadą, kad ji ten daugiau neis.

— Aš esu pažadėjusi ten nueiti 15 dienų iš eilės, nes to prašė Ponia — atsakė Bernadeta.

— Bet tai prasimanymas! — sušuko viršininkas. — Visus sukišiu į kalėjimą, jei kelsit nerimą žmonėse tais prasimanymais.

Jacomet supykęs išvarė tėvą ir dukterį ir nuėjo pas valstybės gynėją pasiteirauti, ar galima Bernadetą areštuoti. Sutarė, kad nėra pagrindo Bernadetą kalėjiman įmesti ir nutarė leisti įvykiams riedėti toliau. Vėliau ir juodu įsitikino, kad gerai padarė įstatymų nesulaužydami. Dienai baigiantis ir Bernadetai nieko apie tai nežinant, maitinės viršininko sesuo nujautė, kad rytoj anksti rytą Bernadeta eis pas urvą, nors šiandien jai Ponia ir nebuvo pasirodžiusi. Ji labai norėjo pamatyti Bernadetos veidą persimainymo metu, todėl nutarė eiti anksti rytą pas urvą. Kad apkalbų neužsitrauktų, ėmė prašyti brolių, kad tas palydėtų. Kaip jo paslauga seseriai apsimokėjo, pamatysim kitą kartą.

Su Mūsų Bendradarbiais

TEVŲ MARIJONŲ GAVĖNIOS MISIJOS

Kovo 7—20 d. — Šv. Jurgio par. Chicago, Ill. — Kun. J. Mačiulionis ir kun. P. Remeika.

Kovo 14—27 d. — Šv. Juozapo par. Waterbury, Conn. — Kun. A. Mažukna ir kun. J. Klebauskas.

Kovo 13—15 d. — Šv. Kryžiaus par. Mt. Carmel, Pa. — Kun. E. Budreckis.

Kovo 20—27 d. — Šv. Kazimiero par. Paterson, N. J. — Kun. E. Budreckis.

Kovo 21—27 d. — Šv. Kazimiero par. Pittston, Pa. — Kun. J. Mačiulionis.

Kovo 28 iki balandžio 10 d. — Šv. Jurgio par. Cleveland, Ohio. — Kun. P. Remeika ir kun. E. Budreckis.

Kovo 28 — iki balandžio 10 d. — Šv. Pranciškaus par., Indiana Harbor, Indiana. — Kun. A. Mažukna.

Balandžio 4—10 d. — Šv. Kazimiero par. St. Clair, Pa. — Kun. J. Klebauskas.

Balandžio 3—10 d. — Šv. Jėzaus Širdies par. New Philadelphia, Pa. — Kun. J. Mačiulionis.

Pastaba. Būtų gera, jei klebonai ir visi tie, kurie pageidauja Tėvų Marijonų misijonierių pagalbos, kad kaip galima greičiau pasiųstų savo prašymą Tėvų Marijonų Niagara Falls Namų Vyresniajam, sekančiu adresu:

Rev. Joseph Maciulionis, MIC, Marian Mission House, 1910 E. Falls St., Niagara Falls, N. Y.

* * *

Marijonų Bendradarbių Draugija yra gana plačiai apėmusi visą Ameriką. Prie Rėmėjų Draugijos priklauso daugiau kaip 3,500 narių. Jos tikslas yra labai kilnus: Dievo garbė, savitarpinė pašalpa maldomis, asmeninis tobulinimasis, parama Marijonų Kongregacijos apšvietos įstaigoms.

Draugija savo tikslo siekia šiomis priemonėmis: savo narių tarpe vykdo tikėjimo, Dievo ir artimo meilės ir kitas dorybes. Kiekvienas narys už visus gyvus ir mirusius Draugijos narius kasdien

kalba 1 Sveiką Mariją, o už mirusį Rėmėją paskelbtą savaitraštyje "Laive" nariai sukalba 1 dalį šv. rožančiaus; platina ir remia lietuvių katalikišką spaudą; aukomis ir darbu remia Marijonų vedamąsias mokslo įstaigas, ragindami kartu geros valios žmones prie tos paramos prisidėti.

Visi Rėmėjai yra Marijonų Kongregacijos maldų, gerų darbų ir nuopelnų dalininkai. Už visus gyvus ir mirusius Rėmėjus metuose laikomos dvejios šv. Mišios: Švč. Panelės Marijos Nekalto Prasidėjimo šventėje ir Sekminių dienoje. Atskirai už kiekvieną mirusį Rėmėją laikomos dvejios šv. Mišios, gavus pranešimą Rėmėjų Centre, 2334 S. Oakley Ave., Chicago 8, Ill.

Nuolatiniai Draugijos nariai aukoja į metus \$1.00. Amžini aukoja \$50.00. Garbės nariai aukoja \$100.00. Amžini, Garbės nariai gauna "Laivą" veltui.

Visi gerieji tikslai ir teikiamos aukos eina pačių Rėmėjų dvasinei naudai ir lietuvių Amerikoje gyvybei palaikyti, stiprinti, ugdyti. Greičiau pajėgtume didžių darbų nuveikti, jei mūsų būtų dar daugiau. Gaukime kiekvienas po vieną naują Rėmėją, o pamatysime, jog darbo vaisiais galėsime visi džiaugtis.

Būkime geri spaudos apaštalai. Paraginkime pažįstamus ir gimines užsisakyti "Laivą". Siųskime jį dovanų giminėms ir draugams.

* * *

Šiais 1955 metais Tėvų Marijonų šv. Kazimiero Provincija švenčia 25 metų jubilėjų nuo savo įsikūrimo. Šio jubilėjaus proga Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugija šaukia savo suvažiavimą kovo 27 dieną, Kristaus Kančios sekmadienį, Aušros Vartų parapijos salėje, Chicagoje. Į šį suvažiavimą kviečiame atvykti visus Draugijos narius ir visus Tėvų Marijonų geradarius.

Suvažiavimą pradėsime 10 val. Aušros Vartų parapijos bažnyčioje iškilmingomis šv. Mišiomis, kurias atnašaus Tė-

vas Valentinas Atkočius, MIC, Tėvų Marijonų Provinciolas. Pamokslą suvažiavimo dalyviams pasakys J. E. Vyskupas Vincentas Brizgys. Suvažiavimo tvarka:

11:30 val. bendri užkandžiai — pietūs.

1:30 val. posėdis. Posėdį pradėsime punktualiai, kurio metu pagrindinę kalbą pasakys kun. Antanas Miciūnas, MIC, šv. Petro parapijos Klebonas, Kenosha, Wis.

5 val. šv. Valanda ir Suvažiavimo pabaiga.

Nuoširdžiai dėkojame Jums už visą Jūsų praeityje parodytą mums gerumą ir paramą, kurią pilnai gali įvertinti tik vienas Dievas. Turime vilties ir pasitikime, kad dabar, o ypač ateityje, taip pat mūsų neužmiršite ir mus iš Dievo malonės paremsite. Be to, labai prašome, jei dar nesate, įstoti į Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugiją nariu, prisidėti prie jos lietuviškos ir katalikiškos veiklos, ir kitus į ją paraginti.

Pijus XII Apie Katalikų Akciją

1951 metais, švč. P. Marijos Dangun ėmimo šventės proga, šventasis Tėvas patikslino tai, ko siekia ir nori katalikiškoji akcija. Duodama keletas direktyvų, atkreipiamas dėmesys į kaikuriuos nukrypimus. Prie šių nurodymų reikia kiekvienam iš mūsų susimąstyti, kad mūsų

neužtenka vien tik sumokėti nario mokesį, būti paskelbtam, ar pagaliau dalyvauti tik susirinkimuose. Nėra "garbės" narių katalikiškoje akcijoje! Nėra taip pat vien tik aktyvių narių branduolys, kurį kiti sektų kaip neorganizuota, beformė masė. Visi aktyvūs; visi dirba!

3. Katalikiškoji akcija palieka atsakomybę ir iniciatyvą pasauliečiams: vyrams ir moterims, bet jie visi yra subordinuoti bažnytinei hierarchijai.

4. Katalikiškoji akcija nėra pakeitimas bažnytinės struktūros. Tai nėra naujas pasauliečių apaštalavimas, kuris veiktų šalia kunigų ir nebūtų jiems subordinuotas. Tai yra tik tinkama susiorganizavimo forma geresniems vaisiams atsiekti.

5. Apaštalavimas neapsiriboja vien tik evangelijos skelbimu, bet ir žmonių atvertimu ir jų atvedimu prie išganymo šaltinių.

6. Katalikiškoji akcija gali, jei tai naudinga, peržengti parapijos ribas, bet visuomet yra subordinacijoje vyskupo ar jo pavaduotojų.

7. Bažnyčia supranta vertę sveiko ekonominio gyvenimo. Bet socialinis veikimas nereiškia jai daugiau kaip religinę misiją tikra to žodžio prasme. Be to, pastaroji yra daug efektingesnė priemonė bendruomenei paremti, negu visos kitos.

8. Katalikiškosios akcijos nariai, visuomet akylūs, entuziastingi, nesavanaukiški, pasišventę, pilni iniciatyvos, ras būdų padėti kitoms organizacijoms, rei-

apaštalavimas nenukryptų nuo tiesaus ir tikrojo kelio.

1. Katalikiškoji akcija grupuoja ir organizuoja katalikus ne kuriam nors ypatingam tikslui, bet iš atžvilgio į visus naudingus uždavinius Bažnyčios misijos rėmuose.

2. Katalikiškoji akcija turi tikslai aktyvius savo narius. Būti aktyviu nariu

Klausimai ir atsakymai

KL. Girdėjau, kad vienoj parapijoj su bažnytinėm apeigom buvo laidojamas žmogus, įvykdes savižudybę. Tiesa, jis prieš tai buvęs beprotnamyje. Tačiau, man atrodo, vistiek yra nepritinkamas dalykas tokiam asmeniui, nors ir nepilno proto, bet savižudžiui, duoti bažnytinį palaidojimą.

Truputį pasipiktinusi **A. B.,
Hartford, Conn.**

AT. Panašus atsitikimas buvo ir mūsų apylinkėje. Tačiau prieš laidojant tą asmenį su bažnytinėmis apeigomis, vietos klebonas kreipėsi į gydytojus, į ligoninės kapelioną ir į slauges, kurių priežiūroj minėtas žmogus yra buvęs ilgą laiką. Ir kai jie visi paliudijo, kad tas žmogus buvo rimtas proto ligonis ir nebuvo atsakingas už savo veiksmus ir už savižudybę, — minėtas asmuo buvo palaidotas su bažnytinėmis apeigom.

Esu tikras, jog ir anas klebonas panašiai pasiūlė su tuo savižudybę įvykdžiusiu žmogum, apie kurį Jūs minite savo klausime. Taigi, nėra reikalo nė truputį piktintis dėl to, nes panašiais atvejais Bažnyčia yra labai atsargi; jei yra rimtos abejonės, net ir vietos vyskupas yra atsiklausiamas kas geriau pritinka daryti.

Tačiau atsimintina, kad tie asmenys, kurie sąmoningai, šaltu protu apgalvoję įvykdo savižudybę, — negali būti laidojami su bažnytinėmis apeigom, nes jie sunkiai nusideda prieš penktąjį Dievo Įsakymą, o kartu pažeidžia ir Kat. Bažnyčios nuostatus kas link tikro krikščioniško gyvenimo, negarbingiausiu būdu užbaigdami žemiškąją egzistenciją ir todėl tampa nevertais, kad būtų laidojami su bažnytinėmis apeigom.

KL. Ar yra nuodėmė, jei katalikas lanko klaidatikių bažnyčias?

V. T., Racine, Wis.

AT. Šiaip sau, žingeidumo vedamam, aplankyti klaidatikių bažnyčias nėra jo-

kios nuodėmės, — nebent iš to kam nors kiltų papiktinimas arba jei tai pakenktų paties lankytojo tikėjimui.

Taip pat nėra nuodėmės lankytis kitatikių bažnyčiose, dalyvaujant jų vestuvėse, laidotuvėse ar kitokiose pamaldose, jei tai verčia daryti giminytės ir draugystės ryšiai ar kita kokia rimta priežastis, ir jei tas dalyvavimas yra pasyvus.

Tačiau jokių būdu katalikas negali aktyviai dalyvauti klaidatikių pamaldose arba religinėse apeigose. Tokiu būdu, katalikai negali būti kūmais krikštynose, negali būti liudininkais vestuvėse, negali giedoti jų bažnyčiose ir panašiai.

Jei katalikas koki unors būdu aktyviai dalyvautų klaidatikių pamaldose, be abejo, sunkiai nusidėtų, nes savo tokiu elgesiu jis pripažintų, kad ir jų tikėjimas yra teisingas, o be to save patį išstatytų į pavojų susilpninti ir net prarasti tikrąjį Tikėjimą ir duotų papiktinimą kitiems katalikams. Štai dėl ko Kat. Bažnyčia draudžia savo tikintiesiems aktyviai dalyvauti klaidatikių pamaldose.

KL. Ar vienuolės seselės gauna kokį nors atlyginimą už mokytojavimą?

R. M., Sheboygan, Wis.

AT. Atskirai seselės mokytojos jokio atlyginimo negauna, nes jos yra padariusios neturto įžadą ir todėl asmeniškų pajamų ar santaupų negali turėti. — Atlyginimas, kurį jos gauna už mokytojavimą ar kitus darbus, eina į bendrą vienuolyno kasą. Seselių būtiniausi pragyvenimo reikmenys ir visa kita yra apmokama iš bendros vienuolyno kasos.

KL. Ar kunigai ir eina išpažinties pas kitus kunigus?

C. S., Waterbury, Conn.

AT. Žinoma, kad eina. Kunigai privalo atlikti išpažintį taip kaip ir kiti žmonės. Kadangi tik kunigas arba vyskupas gali duoti išrišimą, kunigas turi atlikti išpažintį pas kitą kunigą.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• **Marijos miestas.** Baigiantis Marijos Metams Italijoje, Materos miesto savivaldybė nutarė savo miestą pavadinti Marijos Miestu. Iškilmėse dalyvavo visa civilinė ir bažnytinė miesto valdžia. Po pontifikalinių Mišių, kurias atlaikė arkivyskupas Palomella, buvo suruošta Marijos garbei procesija miesto gatvėmis. Procesijos metu prie miesto savivaldybės rūmų burmistras perskaitė Marijos Miesto paskelbimo aktą. Nuo to laiko visi Materos miesto valdiški antspaudai ir dokumentai aplink miesto herbą turės naują įrašą: „Matera — Marijos Miestas“.

• **2,000 vienuolių stovyklose.** Katalikiškojoje Slovakijoje yra apie 4,000 vienuolių, iš kurių pusę komunistai sukišo į priverčiamojo darbo stovyklas. Iš 400 pasaulinių kunigų 350 laikoma kalėjimuose. Komunistai nusavino 331 vienuolyną, 1,800 pradžios ir 39 vidurinės mokyklas.

Be to, kalėjime uždaryti 4 vyskupai, o kiti 3 laikomi namų arešte. Iš savo vyskupijų ištremti 2 vyskupai.

Taigi Tito, kuris pasišovė prilygti kruvinajam Stalinui, visai nuo jo neatsilieka savo darbais, nors Vakarai galvoja ką kitą.

• **Nuolatinė adoracija.** Pittsburgho diecezijoje nuo Pelenų dienos, nuo vasario 23 d., kiekvienoje bažnyčioje per ištisus metus įvedama kasdienė Šv. Sakramento adoracija; prašant taikos tikintieji raginami bent pusvalandį dienoje pašvęsti adoracijai.

• **Tėvas Pijus** istorijoje yra pirmasis kunigas, kuris turi Kristaus žaizdas. Tėvas Pijus yra garsus nepaprastais darbais ir Dievo malonėmis. Knygoje aprašoma pranašysčių dovana, nuostabūs išgijimai, ekstaktiniai persikėlimai ir t.t. Iš Tėvo Pijaus gyvenimo yra įdėti 32 paveikslai. Autorius Kun. V. Rimšelis, MIC. Kaina \$2.00.

• **Pagal Vatikano išleistą statistiką,** 1954 m. komunistų kraštuose kalinta 17 vyskupų ir apaštališkų prefektų; kalėjimuose mirė 6 arkivyskupai ir vyskupai;

ištremta 2,645 ir suimta 98 kunigai; daugiau kaip 200 kiniečių kunigų mirė nuo persekiojimų.

• **Armėnų katalikai.** Armėnų katalikų vyskupai, susirinkę metinė konferencijon, paprašė Šv. Sosto, kad įsteigtų dvi naujas vyskupijas. Šv. Tėvas vyskupų prašymą mielai patenkino ir įsteigė Bagdado arkivyskupiją ir Kamechile vyskupiją. Dabar armėnų katalikai, gyvenantieji Syrijoje, Turkijoje ir Irake, turės 2 vyskupijas ir 2 arkivyskupijas. Katalikų armėnų skaičius yra negausus, nes daugelį jų išžudė Turkijos fanatikai besibai-giant pirmajam pasauliniam karui.

• **Kolumbijos mokyklos.** Visos Kolumbijos mokyklos, esančios Cundinamarca provincijoje, turės Marijos stovyklas, kurias nupirko vietinė valdžia. Be to Cundinamarca provincijos valdžia labai aktyviai prisidėjo prie Marijos kongreso organizavimo ir pravedimo, įvykusio Šv. Marijos Metų užbaigimui. Neseniai Kolumbijos kardinolas pašventino galingą radijo stotį, pastatytą kun. R. Sanchez iniciatyva. Toji katalikų radijo stotis duoda naudingų programų darbininkams, ūkininkams ir valdininkams.

• **Skubus laiškas Dievui.** Melbourne, Australijoje, paštininkai gavo gėlių iš vietos katalikų už pristatymą vieno „svarbaus“ laiško. Laiškas, rašytas vaiko, buvo adresuotas „Viešpačiui Dievui, Dangus“, gi laiško kampe užrašas: „Skubus“.

Šį Dievuliui siųstą laišką paštininkai nenumetė į šalį, bet įteikė katalikų savitraščio Advocate redakcijai. Laiške vaikas rašė: „Mielas Dieve: Tu esi mano Viešpats ir aš myliu Tave. Šiuo laiškeliu aš noriu padėkoti Tau už tą didelį dalyką, kurį man suteikė 1954 m. gruodžio 9 d. su meile, Jonas“. Laiško autoriaus redakcijai taip ir netekę sužinoti, nes vaikutis, pamatęs savo laišką atspausdintą laikraštyje, matyt nedrįso prisipažinti nežinojęs užrašyti ant voko šalia Dievo gyvenamosios vietos „Dangus“ dar ir gavėės vardą ir numerį.

Žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Kun. J. Šliko** sidabrinis jubilėjus. Še boygan, Wisc., lietuvių parap. klebonas, kun. J. Šlikas vasario pradžioj šventė sidabrinį savo kunigystės jubilėjų. Išvėstas kunigu jis tik vienerius metus tevikaravo Šv. Fridriko bažnyčioj Cudahy, o paskiau — 1931 metais — buvo perkeltas į Nekalto Prasidėjimo parapiją, kurioje tebeklebonauja jau 25 metai.

Jubilėjinių iškilmų pamaldas atlaikė pats kun. J. Šlikas, asistuojamas kaimyninių parapijų klebonų. Anglų kalba pamokslą pasakė artimas jubilato bičiulis vysk. Jonas Grellinger, Green Bay vyskupas padėjėjas, jubilatą pavadindamas "Viešpaties ambasadoriumi". Pažymėjo kun. J. Šliko didelius sugebėjimus, kviesdamas dėkoti Dievui dėl jo sėkmingo darbo.

Kenoshos Šv. Petro ir Povilo parapijos klebonas, kun. A. Miciūnas savo lietuviškame pamoksle atkreipė dėmesį į tris svarbiuosius momentus kunigo gyvenime: jo pasiruošimą kunigystei, jo šventimus ir jo darbą parapijoje. Pirmieji du dalykai paliečia daug skaidrių atsiminimų; tikrasis gi darbas atliekamas parapijoje, ką kun. J. Šlikas išgyveno visoje pilnumoje. Čia jis gražiai pasireiškė kaip pamokslininkas, administratorius, statytojas, mokytojas, svarbiausia gi — kaip uolus kunigas. Pamokslininkas sveikino jubilatą visų vardu.

Jubilėjinės iškilmės praėjo pakilioje nuotaikoje ir buvo plačiai aprašytos vietiniam laikrašty "The Sheboygan Press".

• **Bostone** Vasario 13-tą Lietuvos šventės minėjime sukelta apie 1300 dolelių.

• **Naujos bažnyčios** statybos fondas sparčiai auga. Luzerne, Penn., Šv. Onos parapijos klebonas kun. V. Šimkonis ir jo parapijiečiai džiaugiasi ir didžiujasi,

kad naujos bažnyčios statybos fondas nuolat auga. Bendrai viso fonde jau yra \$30,817.46.

• **Motina M. Immaculata - Dvaranauskaitė**, viena iš trijų įsteigėjų Šv. Kazimiero Seserų vienuolyno, vasario 24 d. švenčia 75-kių metų sukaktį. Ilgą laiką mokytojavusi parapiinėse mokyklose, ji dabar gyvena vienuolyno motiniškame name, 2601 West Marquette Rd., Chicago 29, Ill. Sulaukusi tokio amžiaus vis labai aktyviai domisi lietuvių veikimu.

• **Sužeistas kun. Šarka**. Vasario 14 d. auto nelaimėje Vokietijoje sunkiai sužeistas kun. Vaclovas Šarka. Paguldytas Hamburg - Bergerdorf ligoninėje. Keliose vietose lūžo kairė ranka, sužalotas veidas ir sunkiai sužeisti viduriai. Padaryta operacija, bet gyvybei pavojus dar nėra praėjęs.

• **Kun. Antanas Račaitis** iš Pennsilvanijos atvyko gydytis į Šv. Kryžiaus ligoninę Chicagoje.

• **Maldos Dienai** į Bostono šv. Kryžiaus katedrą buvo susirinkę iš N. Anglijos apie pusterčio tūkstančio lietuvių. Katedra "sulietuvėjo", kai abi šoninės naves užėmė eilės lietuvių tautiniuose drabužiuose ir kai galingai nuskambėjo "Pulkim ant kelių" ir "Marija, Marija". Pontifikalines mišias atnašavo ir pamokslą pasakė Bostono arkiv. Richard J. Cushing. Savo pamoksle jis sugretino Jurgio Vašingtono (buvo jo gimimo diena) kovas už laisvę su Lietuvos kovomis dėl nepriklausomybės. Arkivyskupas išreiškė viltį, kad Viešpats išgirs lietuvių tautos meldimą. "Jūsų tauta vėl pakils iš komunistų vergijos ir bus laisva" — baigė jis savo pamokslą. Visi Bostono laikraščiai atkreipė savo dėmesį į šį lietuvių maldos žygį.

• **Lietuvišką kooperatyvinį banką** įkūrė Montrealyje, Kanadoje. Bankas pavadintas "Lito" vardu. Į banko valdybą išrinkti: A. Norkeliūnas, L. Balsys, D. Jurkus, P. Rudinskas, J. Viliušis.

Tėvų Marijonų Bendradarbių

SEIMAS

Kristaus Kančios Sekmadienį, Kovo 27 d., 1955 m.,

AUŠROS VARTŲ PARAPIJOS SALĖJE

2323 W. 23rd Place, Chicago, Illinois

SEIMO PROGRAMA:

10:00 val. šv. Mišios ir pamokslas. Šv. Mišias atnašaus **Tėvas Valentinas Atkočius, MIC**, Provinciolas. Pamokslą pasakys **J. E. Vysk. Vincentas Brizgys**.

11:30 val. bendri užkandžiai — pietūs.

1:30 val. Suvažiavimo posėdis ir kun. **Antano Miciūno, MIC**, Kenosos šv. Petro ir Povilo parapijos Klebono, paskaita apie Tėvų Marijonų šv. Kazimiero provincijos įsikūrimą Amerikoje.

5:00 val. šv. Valanda ir Suvažiavimo užbaiga.

Šiais metais Tėvų Marijonų šv. Kazimiero Provincija švenčia savo 25 metų jubilėjų. Šį jubilėjų T. M. Bendradarbių Draugijos Suvažiavimas nori ypač paminėti. Todėl kviečiame visus Savo Draugijos narius, organizacijų atstovus ir visus skaitlingai jame dalyvauti.

Centro Valdyba